

พระในใจ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เอาเลย ข้อ ๑๖๗๕. นะ

ถาม : ข้อ ๑๖๗๕. เรื่อง "กราบขอคำแนะนำ" (นำเสนอสารเนาะ คนเจอแบบนี้กันทั้งนั้นแหละ)

กราบนมัสการหลวงพ่อกี่เคารพ ผมขออนุญาตขอคำแนะนำจากหลวงพ่อกับให้ไอ้คนโง่คนนี้ที่ครับ คือเรื่องมันติดพันกับหลายคน หลายเรื่องจนหาทางออกที่ดีที่สุดให้กับตนเองไม่ได้แล้ว เล่าย่อๆ ก็คือผมมีคุณพ่อ คุณแม่ที่อายุมากๆ แล้ว และคุณแม่ก็ป่วยเดินไม่สะดวก ช่วยตัวเองบางอย่างไม่ได้ แล้วตอนนี้ที่บ้านก็ติดงานธนาคาร รวมทั้งทรัพย์สินที่ดินอื่นๆ ด้วยทั้งหมด เขาจะเอาไปเมื่อไหร่ก็ไม่รู้

ความจริงผมอยากจะบวชตลอดชีวิต แต่ติดที่ใจเป็นห่วงอยู่บ้างบางครั้ง บางครั้งคิดว่าทั้งทุกอย่างมาเลย อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด ไม่เห็นเป็นอะไร ก็แค่ชาตินี้เดียวก็ผ่านไป แต่ก่อนนี้ผมไปทำบุญบ่อยๆ บางครั้งก็ไปอยู่วัดบ้าง พ่อเคยพูดว่ารู้จักไหมพระในบ้าน รู้จักไหม ญาติพี่น้องบางคนก็พูด แต่บางครั้งเวลาเราโมโหเราก็ได้แต่คิดว่าช่างแม่มัน กูจะหนีไปเลยไกลๆ ตอนนี้ก็ยังทำไม่ได้หรอก ตอนนี้ก็คิดว่าต้องหางานก่อนดีไหมเพื่อช่วยภาระที่บ้านได้ หากเขามายึดไปจริงๆ แต่ก็เสียขายที่ต้องห่างวัด ห่างครูบาอาจารย์ไป ไม่รู้ชาติหน้าจะเกิดมาโชคดีแบบนี้อีกไหม

เพื่อนๆ กัลยาณมิตรก็เสียขายแทน และไม่ยอมให้เราไปอยู่ทางโลก เกิดมาชาติหนึ่งเจอโอกาสดีๆ แบบนี้ เจอพระพุทธศาสนา เจอพระแท้ หาได้น้อยนัก อยากสร้างบุญบารมี ไม่อยากเป็นโมฆะบุรุษ ไม่ได้อยากรวย ไม่ได้อยากเป็นที่สังคมยกหน้าถือตา ไม่ได้อยากให้อยู่ทางโลกเลย แต่ตอนนี้สถานการณ์เหมือนกลืนไม่เข้า คายไม่ออก หาทางออกไม่ได้จริงๆ กราบรบกวนหลวงพ่อกับคำแนะนำด้วยครับ

ตอบ : ให้คำแนะนำก็ทำงานทำ ทำงานทำเลย ไปทำงานทำก่อน เพราะ เพราะถ้าไปหา
งานทำ เราทำงานทำให้มันเป็นของซึ่งๆ หน้า ของซึ่งๆ หน้า เหตุการณ์ปัจจุบัน เหตุการณ์เฉพาะ
หน้า เราต้องจัดการเหตุการณ์เฉพาะหน้าให้จบ นี่ทำงานทำ ทำงานทำซะ เราไปทำงานทำก่อน
ทำแล้วถ้าเรามีสติ มีปัญญา เรามีสติระลึกได้อยู่ ถ้าเหตุการณ์นี้เราได้ช่วยพ่อ ช่วยแม่ ช่วยทุกๆ
อย่างแล้ว แล้วถึงเวลานั้นเราจะมาบวชมันไม่สาย

ถ้าถึงตอนนั้นจะมาบวชไง ถ้าจิตใจเรามั่นคงจริงนะ ถ้าจิตใจเรามั่นคงจริงเราช่วยพ่อแม่
ไง เพราะชีวิตนี้ได้มาได้มาจากพ่อ จากแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก ที่เขาพูดนี้ถูก แต่ถ้าเรา
คิดว่านะ เราคิดว่าจะเอาแบบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ก็ทิ้งไป สละไป ทิ้งไปเหมือนกัน พ่อนี้ไอ้โฮ เจ็บช้ำนะ เวลาเสียองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ไปแล้วก็คิดว่าเสียลูกไปแล้ว ก็อยากได้หลานไว้เป็นกษัตริย์

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปประพฤติปฏิบัติจนถึง ๖ ปี ได้เป็นพระอรหันต์
แล้วส่งคนไปนิมนต์นะ ส่งไปที่คนก็หายหมดเลย พระสุทโธทนะส่งคนไปนิมนต์องค์สมเด็จพระ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาบวชหมดแหละ ส่งไปถึง ๑๐ กว่า
คณะนะ สุดท้ายจะส่งจำชื่อไม่ได้ ส่งไปอีกคนหนึ่ง ท่านสัญญากันไว้เลยนะ ใดๆ ก็ต้อง
นิมนต์มาให้ได้นะ ใดๆ ก็ต้องนิมนต์มานะ พอไปถึงก็บวชเหมือนกัน พระพุทธเจ้าเทศน์จน
บวชเหมือนกัน บวชแล้ว ภาวานาแล้วจนได้เป็นพระอรหันต์ แล้วก็มาคิดได้ใจว่าได้สัญญากับ
พระเจ้าสุทโธทนะไว้ ก็มาอาราธนาแล้ว

อาราธนาแล้วคือว่าถึงบวชแล้วก็ไม่ทิ้งหน้าที่ ก็ยังอาราธนาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้ากลับไป กลับไปโปรดบิดา เวลาไปโปรดแล้วก็ด้วยวิสาสะ การแก้พ่อ แก้แม่นี่แสนยาก แม้แต่
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เวลาพ่อนิมนต์ไปแล้วนะ นิมนต์ก็ต้องถือสิทธิ์ ก็นิมนต์
มาแล้วก็ลูกเรา ก็คิดทำอะไรตามแต่ของเรา ทั้งๆ ที่มันก็รัก ก็เคารพอยู่นะ

สุดท้ายแล้วเวลาเทศน์ว่าการ เข้าพระพุทธเจ้าออกบิณฑบาตไป พอพระพุทธเจ้าออก
บิณฑบาต พระเจ้าสุทโธทนะเสียใจมาก ไปยืนขวางองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย บอก
ลูก ทำไมลูกทำลายหน้าพ่อขนาดนี้ละ? ทำไมลูกฉีกหน้าขนาดนี้ มาเป็นขอทานในเมืองได้
อย่างไร ก็ตัวเองเป็นกษัตริย์ แล้วเป็นกษัตริย์ไปขอข้าวประชาชนกินมันเสียศักดิ์ศรีมาก องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็บอกว่าพระพุทธเจ้าทุกๆ องค์ก็ทำแบบนี้

เวลาทางโลกใจ ศักดิ์ศรีของทางโลก เห็นใหม่ เขามีศักดิ์ศรี ต้องมีคนนับหน้าถือตา แต่ศักดิ์ศรีของธรรมะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา ประารถนา รือสัตว์ ขนสัตว์ นี่คือการโปรดสัตว์ โปรดสัตว์คือให้สัตว์ได้เห็น ให้ได้เห็นกิริยาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้เห็นสมณะ การได้เห็นสมณะเป็นมงคลอย่างยิ่ง พอได้เห็นแล้วเขาเกิดศรัทธา เขาเกิดความเชื่อ เขาทำบุญกุศลของเขา เขาก็ได้บุญกุศลของเขา อ้าว แล้วพ่อล่ะ? อ้าว ก็พ่อไม่นิมนต์ไว้ไง ถ้าพ่อนิมนต์ไว้ ถ้ากนิมนต์พ่อนิมนต์ไว้ก็ไม่วิฆนทบาทใจ ก็พ่อนิมนต์ต่างหาก

นี่เขาถือสิทธิ์ของเขา เวลาโปรดพ่อ โปรดแม่เนี่ยแสนยาก แต่ แต่พ่อแม่จะสูงส่งขนาดไหน พ่อแม่จะปานกลาง พ่อแม่จะค้อยค่าขนาดไหน ทางสังกมนะ แต่ก็คือพ่อแม่ของเรา พ่อแม่ของเรา ก็คือพ่อแม่ของเรา พ่อแม่มีคนเดียว พ่อแม่ก็คือพ่อแม่ ไม่มีสิทธิคัดค้านใดๆ ได้เลย แล้วทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทิ้งไปล่ะ? องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทิ้งไปเพราะว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดานะ มีอำนาจวาสนาบารมี แล้วเวลาเสร็จแล้วก็กลับมาโปรดใจ

กลับมาโปรดพระเจ้าสุทโธทนะเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน ไปโปรดพุทธมารดาก็ได้ เป็นเหมือนกัน นางพิมพาเป็นมเหสีก็ได้เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน สามเณรรากุญก็ได้เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เสียสละแม่แต่องค์เดียว ก็จะไม่มีการใดอะไรเลย แต่เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสละองค์เดียว เสียสละออกไป เวลาไปออกบวชมันสะเทือนใจ คนมีกิเลส คนออกบวชมันยังไม่ได้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันสะเทือนใจทั้งนั้นแหละ แต่ด้วยอำนาจวาสนาบารมีเสียสละออกไป พอเสียสละออกไปไปคืนคว่าอยู่ ๖ ปีทุกขัยากขนาดไหน

พอประพฤติปฏิบัติจนสำเร็จเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เทศนาว่าการ รือสัตว์ ขนสัตว์ โปรดสัตว์ พระเจ้าพิมพิสาร พระเจ้าปเสนทิโกศล กษัตริย์ทั้งนั้น กษัตริย์แคว้นใหญ่ๆ ทั้งนั้น ลูกศิษย์ทั้งนั้น มีแต่คนนับหน้าถือตาทั้งนั้น มีคุณธรรม ที่ไหนมีแต่คนเชื่อถือทั้งนั้นแหละ นี่ก็ถึงส่งอำมาตย์ไปนิมนต์ใจ นิมนต์กลับมา นี่พูดถึงเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทิ้งพ่อทิ้งแม่ไป ทิ้งพ่อทิ้งแม่เพราะว่าอำนาจวาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทิ้งไปแล้วด้วยความจริงของเรา

ฉะนั้น เราเป็นสาวก สาวกะ เราเป็นบริษัท ๔ เราได้ยิน ได้ฟังเราก็อยากจะทิ้งพ่อทิ้งแม่เราไปเหมือนกัน เออ เราก็อทิ้งไปเลยทิ้งได้ เวลาทิ้งไปแล้วนะไปนั่งภาวนานะ พอนั่งภาวนาก็อิม พ่อเราจะอยู่อย่างไรหนอ แม่เราจะอยู่อย่างไรหนอ ปานนี้บ้านมันโดนยึดไปหรือยังหนอ นี่มันเป็นความกังวลจริงๆ ใจเราแข็งจริงหรือเปล่า ใจเราเข้มแข็งพอไหม? ถ้าใจเราเข้มแข็งพอ ถ้ามั่นไปได้มันไปแล้ว ถ้าใจเรายังไม่เข้มแข็งพอ เวลาไปแล้ว ถ้าข้างหน้าก็ไม่ได้ ข้างหลังก็ไม่ได้ มันยังเป็นปัญหาใหญ่เลย ข้างหน้ายังไม่ได้ แล้วปัจจุบันข้างหลัง นี่ปัจจุบันข้างหลังเรายังไม่ทิ้ง เรารักษาดรณีนี่ ถ้ารักษาดรณีนี่ได้มันเป็นประโยชน์ตรงนี้นะ เอาปัจจุบัน

เขาบอกว่าพระในบ้าน คุณเห็นพ่อ เห็นแม่ไหม เวลาไปทำบุญที่วัด ไม่รู้จักพระในบ้านหรือ? ไม่รู้จักพระในบ้านหรือ? รู้จัก พระในบ้าน เพราะคนจะไปวัดไปวามันต้องศึกษาธรรมะ ธรรมะนี้คือ สมาธิ ปัญญาสอนให้คนเป็นคนดี ถ้าคนจะเป็นคนดีได้คนต้องมีสามัญสำนึกความเป็นคน ถ้ามีสำนึกความเป็นคน คนนี้ได้มาจากใคร คนนี้ได้มาจากพ่อ จากแม่ ถ้าได้มาจากพ่อ จากแม่ คนดีเขาต้องกตัญญูกตเวทิต์ ถ้าเรามีเครื่องหมายของคนดี เรากตัญญูกตเวทิต์กับพ่อกับแม่ เราก็อเข้าใจได้ว่าพระในบ้าน พระในบ้าน แล้วพระในใจล่ะ?

นี่ถ้าพระในใจของเรา เห็นไหม ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต เรากำหนดพุทโธ พุทโธ พุทโธ เรามาประพฤติปฏิบัติกันเราหาพระในใจของเรา ถ้าเราหาพระในใจของเราได้นะ นี่เราจะเข้มแข็งของเราขึ้นมา ถ้าเราเข้มแข็งขึ้นมาเราจะเป็นพระอริยบุคคล คุณดีเขาต้องการเห็นสมณะ ถ้าเห็นสมณะ นี่เห็นสมณะเป็นมงคลชีวิต เป็นมงคลอย่างยิ่ง เห็นแล้วมันมีศรัทธา มีความเชื่อ พระสารีบุตรเห็นพระอัสสชิเข้าไป ตามไปฟังธรรมพระอัสสชิถึงได้เป็นพระโสดาบันขึ้นมา ได้เห็นสมณะ สมณะการเคลื่อนไหวกของผู้มีสติ

การเคลื่อนไหวกของผู้ที่มีสติปัญญา มันทำให้ศรัทธามั่นมั่นคง ทำให้มันเจริญงอกงาม นี่จะตามไปขอฟังธรรมๆ พอฟังธรรมขึ้นมาแล้ว ถ้ามีสติปัญญาแทงทะลุ แทงทะลุด้วยสติปัญญา นี่เขาเรียกว่าวิปัสสนาญาณ เราทำวิปัสสนาๆ วิปัสสนาคือปัญญาแก้กมล ปัญญาญาณอันนี้มันชำระล้างกิเลส ฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเชื้อ เป็นผู้ชี้นำ เป็นหัวเชื้อ แล้วเราใช้ปัญญาของเราแทงทะลุไป เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม สิ่งที่ว่าแสดงธรรมๆ รือสัตว์ ขนสัตว์ ถ้ามีสติ มีปัญญา วิปัสสนาญาณขึ้นมามันถึงจะเป็นไป

ฉะนั้น เรากำหนดพุทธโศ พุทธโศ เราหาพระในใจ ถ้าเราหาพระในใจเราก็ต้องแสวงหาพระในใจ แต่พระในใจมันต้องมีสภาวะแวดล้อม พระในใจมันต้องมีหลักมีเกณฑ์ พระในใจมันต้องมีการเกื้อหนุน ถ้ามันมีการเกื้อหนุน นี่ใช่มันพูด เวลาเด็กพูดกันผู้ใหญ่ฟังนะ เห็นไหม สอนนะ นักเรียนห้ามสูบบุหรี่นะ แต่เวลาครูก็ยังสูบ แอบสูบ แอบสูบอยู่ข้างหลัง แล้วนักเรียนมันก็บอก อ้าว ไหนบอกห้ามสูบแล้วยังสูบอยู่ละ? เด็กก็ต้องสอนอย่างนั้น เด็กบอกห้ามสูบบุหรี่นะ มันทำลายสุขภาพ มันทำให้มีเชื้อโรค แล้วครูสูบทำไมละ? อ้าว ครูสูบก็ครูเป็นโรคใจ เป็นไชนัส ครูก็สูบบุหรี่ นี่มันมีข้ออ้างไปหมดแหละ ถ้าใครจะหาทางออกมันจะบิดเบื้อยวะมันอ้างได้ทั้งนั้นแหละ

ทีนี้ถ้าจิตใจมันเข้มแข็ง จิตใจมันเข้มแข็ง จิตใจมันเป็นไปได้อันนั้นก็ไปไปได้ ถ้าจิตใจมันไม่เข้มแข็ง จิตใจไม่เข้มแข็ง พระในบ้าน พระในบ้าน เห็นไหม สิ่งที่ว่าเราเป็นชาวพุทธเรามีสติปัญญา เราต้องมีสำนึกของความเป็นคน ถ้าความเป็นคนก็มีพ่อมีแม่ ถ้ามีพ่อมีแม่นะ แล้วพ่อแม่เราทุกข์เรายาก เราจะช่วยเหลือเจือจาน อันนี้มันก็เป็นบุญอันหนึ่ง แล้วถ้ามันทำเสร็จแล้วนะ ทำเสร็จแล้ว มันทำแล้วเราทำเสร็จแล้ว เพราะในสมัยพุทธกาลในพระไตรปิฎกมีมาก มีหลายกรณีมาก มีกรณีหนึ่งลูกเศรษฐี ลูกเศรษฐีนะอยากบวชมาก อยากบวชมากมีลูกชายคนเดียว

มีหลายกรณี กรณีของพระรัฐपालก็หนึ่ง กรณีของพระ หลายองค์มาก นี่เวลาบวชไปแล้วบวชไปแล้วที่บ้านพอเฒ่าพอแก่ คนใช้มันโกงหมดเลย โกงหมดเลย ขำว่ารำลือไป ตัวเองไปบวชอยู่ในป่า แล้วมันปฏิบัติมา ๑๖ ปีก็ยังไม่ได้อะไรเลย พอขำรำลือไปก็ว่านี่ตระกูลนี้ลูกไปบวชพ่อแม่ก็โดนคนใช้โดนโกงหมด ด้วยความระลึกได้ก็จะกลับไปเยี่ยมพ่อเยี่ยมแม่ ไปถึงทางสองแพร่งว่าเราจะไปเยี่ยมพ่อเยี่ยมแม่ก่อน หรือจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน ถ้าไปเยี่ยมพ่อเยี่ยมแม่ก็เสีย ก็ไปดูแลพ่อแม่ แต่ตัดสินใจว่าไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน

นี่ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกมาทำไมก็นี่ไปบวชอยู่แล้ว ปฏิบัติแล้วจะเป็นอย่างนี้ มันยังกังวล มันยังมีความทุกข์ ความยากมาตลอดเลย แล้วตอนนี้พ่อแม่ก็โดนคนใช้ โดนคนใช้ในบ้านโกงจนหมดเนื้อหมดตัว ตอนนี้เป็นขอกทานนี่ทำอย่างไรละ? องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกถึงเราบวชเป็นพระเราก็เลี้ยงพ่อแม่ได้ ก็เลยไปเฝ้าพ่อแม่ เฝ้าพ่อแม่มาอยู่ แล้วบิณฑบาตเลี้ยงพ่อแม่เลี้ยงแม่ พ่อบิณฑบาตเลี้ยงพ่อแม่เลี้ยงแม่พระก็โง่จันท์กันบอกพระอะไรบิณฑบาตมาเลี้ยงโยม อย่างนี้มันผิดศีล ผิดวินัย

ไปฟ้องพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอกว่ามันเป็นกุศล มันเป็นความดี พระมีสิทธิ์เลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ได้ เห็นไหม ประชาชนเขาเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่เขาได้ ประชาชนเขาหาอยู่หากินเพื่อเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ พระในบ้านๆ นี่เราเป็นพระ เราเป็นพระเราเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ไม่ได้หรือ? เป็นพระก็ต้องเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ ประชาชนยังเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ได้ ทำไมพระจะเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ไม่ได้ ก็สร้างที่อยู่ให้พ่อให้แม่ แล้วก็บิณฑบาตเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ ดูแลพ่อแม่

ฉะนั้น พระนี้เลี้ยงพ่อแม่ได้ แต่มันก็ดูความสมควรนะ อย่างเช่นเรานี้เราก็มีพ่อแม่แล้ว ทำไมเราไม่ไปเลี้ยงพ่อแม่เราล่ะ? อ้าว ก็เรามีพี่ชายตั้งหลายคน น้องชายเราก็มี น้องสาวเราก็มี ถ้าเขาเลี้ยงกันได้เราต้องไปเลี้ยงด้วยไหม? อย่างนี้แสดงว่าเรานี้ใช้ไม่ได้เลย โอ้โฮ พี่ๆ น้องๆ มาเลี้ยงดูแลพ่อแม่มัน มันบวชพระมามันเห็นแก่ตัวมันไม่เลี้ยงพ่อแม่มัน แล้วพ่อแม่มันคิดถึงพระไหม? คิดถึง ถ้าคิดถึง พระเป็นญาติกับศาสนาไหม

พี่น้องเราเลี้ยงพ่อแม่หมดเลย เขาดูแลนะ เพราะแม่เป็นอัมพฤกษ์ เขาเซ็ดน้ำเซ็ดเช็ดหมดเลย เขาต้องได้บุญเยอะเลย แล้วเรามีแต่ปากคืออยู่ไม่เคยไปดูแลท่านเลย แสดงว่าพวกนั้นได้บุญมากกว่าเรา แต่เรามาบวชพระ แล้วเราประพฤติปฏิบัติของเรา แล้วมันเห็นสมควร เพราะมันมีคนดูแลอยู่ ดูแลกันด้วยปัจจัย ๔ ด้วยธาตุขันธ์มันก็เรื่องหนึ่ง แต่เรื่องของบุญมันเรื่องของหัวใจ เรามาบวชเป็นพระ พี่น้องเราเป็นสิบเลี้ยงดูแลพ่อแม่อยู่ ดูแลพ่อแม่หมด แต่เราอยู่ที่นี่ แล้วความคิดของพ่อแม่คิดถึงใคร? ถ้าคิดถึงคนๆ นั้นมันเป็นบุญใช่ไหม

คิดถึงพระ คิดถึงสิ่งที่ดีงาม เป็นญาติกับศาสนาไหม? เป็นญาติกับศาสนา สิ่งนี้เป็นญาติกับศาสนา คนเราที่เป็นญาติกับศาสนา ญาติกับศาสนา ทำบุญได้บุญไหม? ถ้าทำบุญได้บุญแล้วแล้วเวลาเราจะตายไปเราอยากได้บุญหรือเราอยากอยู่กับลูก ก็อยากได้บุญ ถ้าอยากได้บุญมันก็เป็นบุญ นี่ถ้าจิตใจเรามีหลักเราจะไม่หวั่นไหวไปกับโลกธรรม ๘ ไม่หวั่นไหวกับแรงเสียดสี ไม่หวั่นไหวไปกับกระแสโลก กระแสโลกว่าเห็นแก่ตัว ทำอะไรก็เห็นแก่ตัวไม่คิดถึงคนอื่นเลย คนอื่นเขาต้องดูแล

คนอื่นมันเรื่องพี่ๆ มันเรื่องที่ว่าหมู หมา กา ไก่ ใครๆ ก็ดูแลกันได้ หมู หมา กา ไก่ หว่านเมล็ดข้าวไปไถ่มันก็อืมหน้าสำราญแล้ว ข้าวเปลือก ข้าวเปลือกหว่านไปไถ่มันก็กิน ข้าวเปลือกมันก็มีความสุขแล้ว มันเป็นเรื่องของหมู หมา กา ไก่ แต่มันเรื่องของคุณธรรม เรื่อง

ของคิด เรื่องของกรรมมันสูงส่ง หัวใจใครมันจะถึงละ? ถ้าหัวใจมันจะถึงมันก็เป็นไป นี่บุญมันไม่มีใครมองเห็นนะ มันเห็นแต่สิ่งที่เลียดคุณมาไง

นี่พูดถึง เห็นไหม โอ้โฮ นี่เขาถามเรื่องเขา ทำไมพูดเรื่องเราละ เขาถามเรื่องเขา นี่มันเป็น เรื่องโลกแตก มันเป็นปัญหาอยู่แล้ว ฉะนั้น เวลาที่ว่าเวลาเลียดพ่อเลียดแม่ได้ เอาเลียดพ่อเลียดแม่ ถ้าแบบว่ามีความจำเป็นเลียดได้ แต่ถ้ามันมีพี่ มีน้อง มีอะไร พระก็ไม่ควรทำ พระก็ไม่ควรทำ เพราะว่าเราเคารพพ่อแม่ไหม? เคารพ แล้วเราเคารพธรรมวินัยไหม? เราเคารพศีล สมาธิ ปัญญา ไหม? เราเคารพวิธีการ ธรรมและวินัยเป็นทางอันเอก มรรคโค เป็นทางที่ว่าทุกคนจะเข้าไปสู่สังขารมแล้วทุกคนจะรักษาทางนี้ให้มันสะดวก ให้ทางนี้สบาย ให้ทางนี้มันเป็นสัจจะ ให้ทางนี้มีความมั่นคง

เราเป็นศากยบุตรพุทธชินโรสมันก็ประโยชน์ใช้ใหม่ เราเองเราก็เห็นประโยชน์กับตัวของเรา เราทำเพื่อประโยชน์ของเรา เขาบอกไอนั้นก็ทำได้ ไอนี้ก็ทำได้ ทางนี้มันจะค้างพริ้วไปเรื่อยๆ มันจะออกนอกทางไปเรื่อยๆ แต่ถ้าทางนี้เป็นไฮเวย์ ทางนี้เป็นทางมรรคโค ทางนี้เป็นทางอันเอกที่มันสะดวกรวดเร็ว มันต้องเป็นไป ทุกคนรักษาทางนี้ไว้ ใครมีรถสูตร ๑ ไปเลย จะกี่ร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมงไปเลย เรามีเกวียน อ้าว เราก้ไปเส้นทางนี้ เราไม่มีเกวียน อ้าว เราก้เดินไปก็ได้

มันอยู่ที่วาสนาของคน แต่เส้นทางนี้มันต้องรักษากันไว้ พระท่านมีสติปัญญา เห็นไหม ถ้ามีความจำเป็นได้ เลียดพ่อเลียดแม่ได้เลย แต่ถ้ามันมีคนที่คุณแลมัน มันไม่เป็นความจำเป็น เพราะเพราะเราเป็นพระนะ คนที่เป็นพระมันต้องมีสติปัญญา อะไรที่มันละเอียดกว่า บุญกุศลที่ละเอียดกว่า ที่มันคงกว่า ที่ยิ่งใหญ่กว่า แต่คนตาถ้ามองไม่เห็นหรือ สบายตาสั้นมันไม่รู้หรือ มันไม่รู้เรื่อง แต่ถ้าเราทำได้ขนาดนี้มันจะเป็นประโยชน์กับเรา

ฉะนั้น สิ่งทีในพระไตรปิฎกมีเรื่องนี้เยอะมาก ถ้ามีเยอะมากนะเราเองก็คิด แต่ถ้าเป็นปัญหาให้เราตอบเราก็บอกว่าตอนนี้พ่อแม่มีอายุมาก แล้วท่านก็ช่วยตัวเองไม่ได้ นี่ก็เป็นปัญหาหนึ่ง แล้วปัญหาหนึ่งเรื่องพ่อแม่แก่แต่ก็ต้องมีคนอุปฐากดูแลอยู่แล้ว ถ้ามีญาติพี่น้องก็เรื่องหนึ่ง ถ้าไม่มีญาติพี่น้องนะเราก็ดูแลของเรา แล้วธรรมดาอย่างเรา เห็นไหม คนไทยเชื้อสายจีนอย่างเรานี่คนไทยเชื้อสายจีน พอเชื้อสายจีนเขา คนจีนเขาถือตรงนั้นกันมาก ถือเรื่องพ่อแม่ ลูก

คนโตต้องประเพณีวัฒนธรรม คนไทยเชื้อสายจีนเราต้องรับผิดชอบเรื่องพ่อเรื่องแม่ แต่ถ้ามีสติ มีปัญญา ถ้ามีโอกาสมันเป็นไปได้

มันมีโอกาสนะ เพราะในสมัยปัจจุบันนี้พระหลายองค์ก็มีปัญหาเหมือนกัน แต่ก็อยู่ที่ ความเข้มแข็งว่าเป็นไปได้จริงหรือเป็นไปได้จริง นี่พูดถึงว่ามันเป็นปัญหาโลกแตกไง ฉะนั้น สิ่งที่ว่าแล้วยังมาเรื่องทรัพย์สิน เรื่องสิ่งที่เป็นไป เห็นไหม เรื่องที่ว่าธนาคารเขาจะยึดเมื่อไหร่ ไอ้ นี่ก็อีกเรื่องหนึ่ง นี่มันมีสองเรื่องซ้อนกันนะ หนึ่งเรื่องของทรัพย์สินที่เราจะดูแลกัน เรื่องของพ่อแม่ที่แก่เฒ่าชราขึ้นมา แล้วเราก็มีความคิดอยากบวชตลอดชีวิตเลย อยากบวชตลอดชีวิต แต่ก็มาเป็นห่วงเป็นบางครั้งที่ ถ้าเป็นห่วงเป็นบางครั้ง ตอนนี้ถ้าบวชไปแล้วมันไม่ห่วงเป็นบางครั้งหรือก มันห่วงตลอดเลย

กิเลสนี้มันร้าย ตอนนี้ยังไม่บวชนะมันก็ห่วงเป็นบางครั้ง แต่พอไปบวชแล้วนะที่มัน ห่วงตลอดเลย เพราะอะไร? เพราะกิเลสตอนนี้มันพลิกแล้ว มันเอาแง่มุมนี้มากระตุ้นเรา ที่มัน จะไปหน้ามันก็ไปไม่ได้ มันจะถอยหลังมันก็ถอยหลังไม่ได้ ก็ว่าในปัจจุบันนี้เราไม่แก้ไขให้ดีขึ้น ก่อนนี้ นี่สุดโต่ง นี่สุดโต่ง ถ้าสุดโต่ง ปัจจุบันสุดโต่ง ทำทุกอย่างให้สำเร็จเรียบร้อย ทำทุกอย่างให้ สำเร็จเรียบร้อยแล้วเราค่อยแสวงหาเรื่องประโยชน์ส่วนตนของเรา

ฉะนั้น ตอนนี้เราทำตรงนี้ทำให้จบ เพราะเราบอกว่าถ้าบวชไปแล้วมันก็คิดอย่างนี้ บวช ไปแล้วนะไอ้เรื่องที่เป็นความกังวลมันจะไปกระตุ้นเรามากเลย ถ้าเราเป็นจริงนะเราบวชไปนาน แล้ว ถ้าเราบวชไปนานแล้วก็จบแล้ว เราบวชไปแล้วพ่อแม่ก็อย่างว่า ถ้าเป็นความจริงนะสร้าง กระทบเลยเอาพ่อแม่มาอยู่ ถ้ามันเป็นไปได้จริงนะ แล้วมาดูที่ไหนดูที่ไหนดูเขาจะติเขาจะเตียน มันเป็นข้อเท็จจริง ทุกคนเห็นแล้วนะเขาไม่ใช่ติเตียนหรือ เขาสาธุ ไม่ใช่สาธุเปล่าละ เขาจะ ช่วยเหลือเจือจาน ช่วยดูแลด้วย

ให้มันเป็นความจริงเถอะ ให้เป็นความจริง ความจริงที่เป็นอย่างนี้ให้เป็นความจริง ตลอดไป ที่ทางโลกเขาอยากช่วยเหลือเจือจานมาก แต่เขากลัวว่ามันไม่เป็นความจริงนะสิ ตอนนี้ นะที่ว่าไอ้แซร์ลูกโง่ๆ กันอยู่ ที่มันเชื่อถือกันไม่ได้ก็เพราะไอ้ความไม่จริงนี่สิ แต่ถ้าเป็นความ จริง มันเป็นความจริงมีคนอยากจะมาคอยช่วยเหลือละ พระองค์หนึ่งอยากจะบวช ถ้ามีใครเป็น ะไรเขาจะช่วยเลย แล้วให้ไปบวช บวชดีๆ นะ บวชแล้วปฏิบัติให้ดีๆ นะ เพราะว่าบวชไปแล้ว

นะเส้นทางของชีวิตเรามันต้องเอาจริงเอาจังนะ เพราะพระที่จะบวชเข้าไปแล้วมันจะมีเหตุผลของมัน

นี่พูดถึงว่าเขาว่าเขาอยากบวชตลอดชีวิต แล้วบวชตลอดชีวิตแล้วนะ ทีนี้สิ่งที่ว่าบางครั้งก็ไปอยู่วัดบ้าง พ่อแม่ก็พูดว่ารู้จักพระในบ้านไหม เราที่รู้จักอยู่ พระในบ้าน พระในบ้านก็คือสิ่งที่ว่าเราไปวัดแล้วเราต้องมีสามัญสำนึกอยู่แล้ว แล้วมีสามัญสำนึกอยู่แล้วเรามีกัตถัญญกตเวที่อยู่แล้ว แต่นี่ที่มันมีปัญหากัน หนึ่งโลกที่มีปัญหากันอยู่ด้วยวัย คูลิวัยรุ่น วัยทำงาน วัยผู้เฒ่า นี่เวลาคุยเถียงกัน เถียงกันด้วยมุมมองของวัย เถียงกันโดยวัย โดยวัยมันจะมีปัญหามาก แล้วตอนนี้โดยวัย เห็นไหม ทีนี้โดยพื้นฐาน เห็นพระในบ้านไหม? เพราะธรรมดาเขาก็ต้องบอกว่าพระในบ้าน เพราะว่าเป็นผู้ให้ชีวิตนี้มา ตอนนี้ถ้าทุกข์ยากเขาก็ต้องการคนเห็นใจ ทีนี้เห็นใจเราก็คงทำได้ใช่ไหม

จะนั่น ตอนนี้ว่าคิดหางานทำก่อนดีไหมเพื่อช่วยเหลือภาระทางบ้าน อันนี้มันเป็นหน้าที่ที่เห็นชัดๆ มันเป็นเรื่องที่เห็นชัดๆ แล้วถ้าเรามองข้ามมันเหมือนกับเราบกพร่อง ถ้าเราไม่บกพร่องเราก็ทำงานของเราซะ ทำงานแล้วนะมันมีอยู่ในสมัยพุทธกาลเหมือนกัน มันมีนางทาสีคนหนึ่งเป็นคนทุกข์ คนเข็ญใจ เขาเป็นคนอาชีพหาบน้ำมั้ง แล้ววันนั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไปเทศนาว่าการ ก็เวลานั้นเสร็จแล้วก็รอเทศน์ รอนางทาสีคนนี้นี่ นางทาสีคนนี้ก็รีบหาบน้ำไปเติมตุ่มของเจ้านายที่บ้านให้ทันก่อน ก็ละล้าละลังก็อยากจะฟังเทศน์เหมือนกัน แต่เราเป็นคนทุกข์ คนเข็ญใจ เราต้องมีหน้าที่ ก็ต้องหาบน้ำ หาบน้ำไปมั้ง

อยู่ในธรรมบท ก็หาบน้ำไป พระพุทธเจ้าก็รอ ก็พูดปฏิสันถารรอ รอให้นางทาสีเสร็จงาน นางทาสีเสร็จงานก็รีบชวนขวายนาร่วมฟังธรรมกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พอนางทาสีมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เริ่มเทศน์ นี่จะโปรดทาสีนั่นนะ โปรดนางทาสีนั้น โปรดนางทาสี พูดเทศนาว่าการไป นางทาสีเป็นพระ โสดาบันเลย เวลาใจของเขา เขาก็รับแรงของเขา เขาก็อยากชวนขวายนของเขา เขาก็อยากชวนขวายนของเขา แต่เขาเป็นคนทุกข์ คนเข็ญใจเขาก็ทำหน้าที่ของเขา ทำหน้าที่ของเขา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารอๆ นะจนเขาหาบน้ำจนเสร็จ หาบน้ำเสร็จก็รีบชวนขวายนมาฟังธรรม มาฟังธรรมขึ้นมาเทศนาว่าการจนเขาได้ผลของเขา

อันนี้เป็นภาระหน้าที่ในปัจจุบันทุกคนมองอย่างนั้น แต่ถ้ามันเด็ดขาด มันเด็ดขาดนะ เพราะมันมีเยอะมากเวลาเรามีหน้าที่ จิตใจมันทุกข์ มันยากมันก็หาที่พึ่ง อยากจะออกประพฤติ

ออกปฏิบัติ แต่เวลาไปแล้วถ้าหน้าที่เราทำไว้ไม่ดี เหมือนเราตอนนี้ เหมือนทางการแพทย์เขาบอกว่าเด็ก ๓ ขวบ เด็กอายุน้อยเราต้องดูแลให้ดีเลย เพราะมันจะมีความปลุกฝัง หนึ่งถ้าเราดูแลโตขึ้นสมองจะดี ทุกอย่างจะดี นิสัยจะดีมาก แต่ถ้าเราขาดคบคบพร่องตรงนี้ พอดีขึ้นมาแล้ว ที่มันประชิดสังคม มันทำร้ายสังคมเพราะว่ามันมีจุดคบพร่องมาตั้งแต่เด็ก นี่ก็เหมือนกัน เริ่มต้นเราจะไปบวชเหมือนกับเด็กๆ ทั้งนั้นแหละ หน้าที่ของเรา สิ่งที่เราเข้าไปถ้ำมันดีมันก็คือดี ถ้ำมันดีมันเป็นไปได้มันจะเป็นประโยชน์

ฉะนั้น บอกว่าเพื่อนๆ กัลยาณมิตรเสียดายแทน อ้าว เสียดายแทนมึงไม่มาแทนคุณละ เสียดายแทนมึงก็มาแทนคุณสิ ญไปบวชมึงมาดูแลพ่อแม่ญาติ นี่กัลยาณมิตรก็คือกัลยาณมิตร กัลยาณมิตรก็เสียดายแทน ไซ้คำว่าเสียดายก็คือเสียดาย คำว่าเสียดาย คนเรานะมิตรแท้ มิตรเทียม คนเทียมมิตร มิตรแท้ แม้แต่เวลาเราผิดพลาดลั้งไป มิตรแท้จะปกป้องคุ้มครองดูแล เบื้องหลังเราถ้ามีใครนินทา มีใครเขาใส่ร้าย ถ้ามิตรแท้มันจะป้องกันเราทันทีเลย มิตรแท้มันจะแก้ไขเราเลย มิตรแท้ ถ้ามิตรแท้ละ สิ่งที่ว่าเสียดายๆ เราจะบอกว่ามีมิตรแท้ก็คือมิตรแท้ แต่ว่ากัลยาณมิตรที่ดี ก็ดีก็ไม่ว่ากัน แต่ในเมื่อความจริง ความจริง เห็นไหม ความจริง คำพูดทุกคนมันพูดได้ทั้งนั้นแหละ แต่ความจริงเขายังไม่อยู่ในเหตุการณ์อย่างนั้น

เราเห็นข่าวบ่อยเลย ตอนนี้คาราจะมาบวช จะบวชตลอดชีวิต คนนั้นก็บวชตลอดชีวิต โอ้โฮ ล้อมันรำลือนะ มันดีไปใหญ่เลย โอ้ย ใอันนี้จะบวชตลอดชีวิต บวชไป ๒ วันแม่งสึกแล้ว คนนั้นบวชมาแล้วโอ้โฮ สุขยอด จะบวชตลอดชีวิต จะไปถึงที่สุด ไป ๒ วันสึกแล้ว เยอะมาก บวชไป ๒ ปี ๓ ปีเอ็งทนแรงกิเลสเอ็งไม่ไหวหรอก นี่ที่บอกว่าบวชพระสบาย บวชพระสบาย บวชพระถ้าตั้งใจมาทำธุรกิจ มหาเงินนี้สบาย แต่ไม่สบายหรอกตอนนี้ตำรวจกำลังจะจับ แต่ถ้าบวชจริงๆ มันไม่สบายหรอก โธ่ กิเลสเรา กิเลสเรามันร้ายนัก

ฉะนั้น กัลยาณมิตร เราจะบอกกัลยาณมิตรเขาพูดด้วยปาก ปากนี้มันพูดอะไรปลิ้นไป ปลิ้นมา ลิ้นพลิกไปพลิกมาอยู่ที่นี่มันพูดได้ทั้งนั้นแหละ แต่ความรับผิดชอบของเรา ความรับผิดชอบของเรา ความจริงของเรา คำพูดใครมันก็พูดได้ กัลยาณมิตร ในนวโกวาท มิตรแท้ มิตรเทียม คนเทียมมิตร มิตรเทียมๆ มันปอกลอก มันเอาแต่ประโยชน์ มิตรแท้เขาจะดูแล เขาจะช่วยเหลือเจือจานเรา

ฉะนั้น ว่ากัลยาณมิตรเพราะอะไร? เพราะบอกว่ากัลยาณมิตรเพราะเราฟังอย่างนี้ไง เราเองเราก็อยากจะบวชอยู่แล้ว เราเองเรามีความทุกข์ ความยากอยู่แล้ว แล้วเขามาพูดสิ่งที่เราชอบใจ โอ้โฮ นี่เพื่อนแท้ เพื่อนแท้เนะ ไอ้คนพูดอย่างนี้เพื่อนแท้ แล้วคนที่เขาอยากช่วยเหลือเราจริงล่ะ? แล้วพ่อแม่เพื่อนจริงหรือเปล่า ญาติพี่น้องเพื่อนจริงหรือเปล่า ทีนี้กรณีอย่างนี้มันต้องมีสติมีปัญญา เราต้องคัดเลือกเองไง เราต้องคัดต้องเลือก เวลาเราพูดนี้เขาปลอบประโลมใจ เวลาทุกข์เขาปลอบประโลมใจ การม การมอารมณ์ เขาปลอบประโลมใจเรากี่ อืม คนนี้ดี คนนี้ดี แล้วเขาช่วยเราจริงหรือเปล่า เขาดูแลเราจริงไหม ถ้าเขาดูแลเราจริงมันไม่ต้องใช้การมหรือก เขาช่วยเลย

ถ้าคนเขาช่วยเลยนะ คนเขาช่วยเลยนะ โอ้โฮ มันซึ่งน้ำใจนะ คนทุกข์ คนยาก เห็นไหม เวลาทุกคนอยากช่วยกัน เจอรถเสีย เจอรถอะไรก็อยากช่วย เราอยากช่วยเขาเนะ เวลาเราเสียหาย เราไปเจออุบัติเหตุแล้วรอคนช่วยเหลือเนะ แต่ตอนนี้ไปดูไอ้แก๊งค์บทรัพย์สิมันเอารถมาเฉี่ยวมึงเลย แล้วมันจะให้ช่วย คิวก็สตาจค์ช่วยมัน เพราะเราต้องการช่วยเหลือ แต่มันก็มีคนมาแสวงหาผลประโยชน์ มันก็มีการเอาสิ่งที่น่าสนใจของคนไปเป็นประโยชน์ ไปทำลายเสียหาย ไอ้เราเลยไว้ใจใครไม่ได้เลย เราจะไว้ใจใครล่ะ? เราไว้ใจคนอื่นไม่ได้ ถ้าไว้ใจคนอื่นไม่ได้เราค่อยๆ ว่ากัน เราว่ากัน

นี่พูดถึงกัลยาณมิตรเราจะบอกเลย บอกว่าฟังไว้แล้วเราใช้พิจารณาไตร่ตรองเอง จิตใจของเราเราทุกข์ยากอย่างนี้แล้วใช้ไหม แล้วยังไปฟังอย่างนี้ด้วยจิตใจเรายังไปใหญ่เลยนะ คนก็ว่าอย่างนั้นบวชดี คนนั้นก็ว่าดีไปหมดเลย ใครก็ว่านุ่นดี ใครก็ว่านั่นดี สุดท้ายไอ้คนที่ว่าดีๆ มันกลับบ้านมันไปหมดเลย ใครก็ว่าดี ใครก็ว่าดี มันอยู่บ้านมัน เรานั่งทุกข์อยู่คนเดียว ไอ้คนก็ว่าอย่างนี้ถูก ไอ้คนก็ว่าอย่างนี้ดี ทุกคนบอกว่าดีหมดเลย แล้วผลของมันล่ะ เขากลับไปบ้านเขา เขาไปมีความสุขอยู่ที่บ้านเขา ไอ้เรานี้ทุกข์อยู่คนเดียว

ฉะนั้น เราคิดอย่างนี้อยู่แล้ว แล้วมันมีสิ่งนี้มากระตุ้นใช้ไหมเราก็รับฟังไว้ ฉะนั้น บอกว่าคำนี้มันใช้ได้ เราเกิดมาชาตินี้มีโอกาสดีๆ เกิดมาพบพุทธศาสนา โอกาสหาได้น้อยนัก อยากสร้างบุญบารมี ไม่อยากเป็นโมฆะบุรุษ อยากสร้างบุญบารมี รักษาพ่อแม่ ก็เพราะสร้างบารมี ดูแลพ่อแม่ก็เป็นการสร้างบารมี ปลดหนี้ปลดสินให้พ่อแม่ก็เป็นการสร้างบารมี ฉะนั้น เราสร้างบารมีแล้วนะ แล้วถ้าเราไปบวชเมื่อแก่ ถ้ามันสูงจอมแล้วถ้าบวชเมื่อแก่ ไปบวชเมื่อแก่ บวชแล้วเราได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ โอ้โฮ ยิ่งสาธุเลย

ถ้าเราสร้างบารมีเวลาไปบวช แต่ตอนนี้เรามองเกมแล้ว เวลาไปบวชแล้วนะมันละล้าละลึ่ง ถ้าไปบวชแล้วนะจริงๆ นะไปบวชแล้วกลืนข้าวแทบไม่ลงคอเลยล่ะ จะกินข้าวสักคำหนึ่งก็คิดถึงว่าแม่จะกินอะไร จะกลืนข้าวสักคำหนึ่งก็ว่าพ่อกินข้าวหรือยัง จะกินข้าวสักคำหนึ่งนะแล้วเวลาจะนอนนะ เวลาจะนอนพ่อแม่นอนที่ไหน ถ้าบ้านเขายึดไปแล้วพ่อแม่ไปนอนที่ไหน ตอนนี้พ่อแม่ไปนอนอยู่ที่ศาลาข้างถนนหรือ? ไปบวชเป็นพระแล้วมันยังเป็นความทุกข์ เราเอาเหตุการณ์เฉพาะหน้ามาให้จบ ถ้าเหตุการณ์เฉพาะหน้าจบแล้วเราก็อจะไปบวช ไปอะไรนั่นอีกเรื่องหนึ่ง

แต่ถ้าในบ้าน ถ้าในบ้านมีพี่น้องหลายคน แล้วพี่น้องคนไหนก็แล้วแต่เขาแยกบ้านแยกเรือนไปแล้ว เขาสร้างฐานะเขาเข้มแข็งแล้วทำไมเขาไม่ดูพ่อแม่บ้าง ถ้าในบ้านเรามีพี่น้องหลายคน แล้วพี่น้องเราเขาก็มีครอบครัวไปแล้ว แล้วให้เราแบกภาระอยู่คนเดียว แล้วคนอื่นเขาไม่ใช่ลูกหรือ? พี่ๆ น้องๆ เราไม่ใช่ลูกพ่อแม่หรือ? ก็ลูกพ่อแม่เหมือนกัน แล้วทำไมพ่อแม่ของเราต้องให้เรารับผิดชอบอยู่คนเดียวล่ะ? ทำไมพ่อแม่เราไม่ให้พี่น้องทุกคนมาช่วยรับผิดชอบบ้างล่ะ? ถ้ามันเป็นเหตุผลที่ตรงข้าม แต่ถ้าพูดอย่างนี้เราพูดเป็นสิทธิ์ใจ แต่ไอ้พวกพี่น้องที่มันมีครอบครัวไปแล้วก็บอกว่า อ้าว ก็กูมีครอบครัวแล้ว มึงยังไม่มีก็หน้าที่ของมึงไง ถ้าอย่างนั้นก็รับไว้ ถ้าอย่างนั้นก็รับไว้ อ้าว ก็เรายังไม่มีครอบครัวนี้ เขามีครอบครัวหมดแล้ว เขาแยกบ้านแยกเรือนไปหมดแล้ว เรายังไม่ได้แยก เราอยู่กับพ่อแม่เราก็ต้องรับผิดชอบสิ

นี่มันมองได้หลายมุมไง มันมองได้ทั้งนั้นแหละ การเป็นโงะบรูษ การเป็นโงะบรูษคือจิตใจเขาทำสิ่งเสียหาย ทั้งบวชเป็นพระแล้วก็ยังทำทุกสิ่ง ถ้าเป็นฆราวาสก็ไม่รับผิดชอบสิ่งใดเลย นี่โงะบรูษ ถ้าบรูษที่มีคุณภาพไง ถึงอยู่ทางโลกเขาก็เป็นคนดีทางโลก เขามาบวชพระเขาก็มีคุณภาพทางพระ นั่นคือไม่เป็นคนโงะบรูษ คนโงะบรูษไม่ใช่มันไม่บวชพระแล้วเป็นโงะบรูษ ไม่บวชพระอยู่ทางโลกแต่ทำคุณงามความดีเขาก็เป็นสุภาพบุรุษ เขาก็เป็นสุภาพชน เขาจะเป็นโงะบรูษที่ไหน เขาก็ไม่ใช่โงะบรูษ

คำว่าโงะบรูษคือคนทำผิดใจ ทำผิดต่อหน้าที่ใจ หน้าที่ของตัวเองแล้วไม่ทำตามนั้น นี่โงะบรูษ แล้วได้หน้าที่นั้นยังทำความเสียหายต่อหน้าที่นั้น ทำให้เกิดเป็นโทษเป็นภัยต่อหน้าที่ของตัวเอง นั่นถึงเป็นโงะบรูษ โงะบรูษเขาต้องทำผิด นี่เราไม่ได้ทำผิด เพียงแต่ว่าเราไม่ได้ทำสิ่งที่สูงขึ้นไป ไม่ได้ทำสิ่งที่ประโยชน์ใจ คือว่าภิกษุทางกว้างขวาง ภิกษุ เห็นไหม คุณพระฉัน

แล้วไปหมดแล้ว พระนะ พระภิกษุ ภิกษุนี้บิณฑบาตเป็นวัตร บิณฑบาตแล้วฉันเพื่อดำรงชีวิต แล้วประพฤติปฏิบัติ

ภิกษุทางกว้างขวาง ๒๔ ชั่วโมง พระวัดเรากาวนา ๒๔ ชั่วโมง ฉันเสร็จแล้วไปได้เลย มี พระอยู่หลายสิบองค์ ถ้าไอ้หงบมันโกหก เดี่ยวพระพวกนั้นจะบอกว่าต่อหน้าโยมนี่โกหกเขา เรื่อยเลย ๒๔ ชั่วโมงทางกว้างขวาง แต่หน้าที่ของโลกเราต้องทำหน้าที่การงาน จบหน้าที่การงานแล้ว เราทำวัตรสวดมนต์แล้วนั่งภาวนานี้ทางคับแคบ คับแคบที่เวลา คับแคบที่เวลา คับแคบที่โอกาส ภิกษุกว้างขวางที่โอกาส ๒๔ ชั่วโมง ไปเจอภัตตาคารมิตร ไปเจอครูบาอาจารย์ที่ดีท่าน จะชักนำ ท่านจะเปิดโอกาสให้ภาวนาได้ ๒๔ ชั่วโมง หนทางที่กว้างขวาง แต่กิเลสมันบอกว่า เวลามากเกินไปเหงา ภาวนาไม่ได้ เขาเปิดทางให้มันทำนะมันบอกว่าเหงา มันไม่มีเพื่อน คุณกิเลส มันสิ

ฉะนั้น เราไม่มีโอกาสนี้เท่านั้นเอง เราไม่มีโอกาสที่ได้สถานะของภิกษุที่มีโอกาส มีทางกว้างขวาง มีโอกาสที่ได้เก็บเกี่ยว ได้ประพฤติปฏิบัติ แต่ถ้าเราเป็นทางฆราวาสเราต้องมีความดูแลรับผิดชอบ แต่เราก็ปฏิบัติมันไม่ใช่โมฆะบุรุษ ฉะนั้น คำว่าโมฆะบุรุษบ๊ีบเราจะสะท้อนใจเราเองไง ถ้าเป็นสุภาพชนนะ ถ้าเป็นกัลยาณชนมันมีแต่คิดแง่บวกไง แล้วพอบอกตัวเองผิดมันจะเสียใจ เราเป็นคนดีคนหนึ่ง แล้วบอกว่าถ้าเราไม่ได้บวชเราจะเป็นโมฆะบุรุษ ก็เลยเรา กลายเป็นคนชั่วไปเลย เราเป็นคน เราไม่ได้บวชแล้วกลายเป็นคนชั่วไปเลย

แต่ถ้าเราไม่ได้บวชแต่เราทำคุณงามความดีมันก็ไม่ใช่โมฆะบุรุษ เพียงแต่เรายังไม่มีโอกาสได้เป็นสมณะที่มีโอกาสที่หนทางที่กว้างขวาง หนทางที่ได้ค้นคว้า หนทางที่ได้ปฏิบัติทางตรง แต่ถ้าเราทำหน้าที่ของเราให้จบ แล้วถ้ามีโอกาสแล้วเราถึงจะไปทำหน้าที่ของเราโดยตรง ถ้าเราทำได้นะ แต่ถ้าในบ้าน เราจะพูดอย่างนี้ตลอด ถ้ามีพี่ มีน้อง มีคนที่รับผิดชอบได้ อะไรได้ พ่อแม่เขาก็หวังพึ่งคนอื่นเหมือนกัน บางทีพ่อแม่เขาก็บอกว่า เห็นไหม ไม่เห็นพระในบ้านหรือ? ถ้าเห็นพระในบ้านก็ต้องมีครอบครัวสิ นี่มีครอบครัวแล้วจะได้มดมันไว้ไง แล้วให้มันอยู่ที่นี้มันจะได้ไม่ต้องไป มันเป็นอุบายของพ่อแม่ก็ได้

อ้าว พ่อแม่เขาอาจจะมีพี่มีน้องดูแลอยู่แล้ว แต่เขาอยากจะมีมดไอ้คนนี่ไว้ใช้ไหม เออ เสียใจจะต้องมีครอบครัวก่อน เสียใจจะได้เป็นฝั่งเป็นฝา พ่อแม่จะสบายใจ มดมันไว้ก่อน จับมันมดไว้ พอมดเสร็จแล้วมันจะได้ไปไหนไม่ได้ นี่เพราะความผูกพันของพ่อแม่ก็คิดแบบนั้น เราจะบอก

ว่าความรักที่สะอาดบริสุทธิ์ ความรักที่ไม่มีโทษคือความรักของพ่อแม่ แต่พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก แต่พ่อแม่ก็มีกิเลสใจ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นพระอรหันต์ เป็นผู้ที่มีมองโลก โลกนอกและโลกในทะลุปรุโปร่ง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน พระอานนทนี่คร่ำครวญนะ เพราะพระอานนทนี่เป็นพระโสดาบัน พวกเรายังไม่เป็นอะไรกันเลยนะ พระอานนทนี่เป็นพระโสดาบันนะ พระโสดาบันแสดงว่าต้องมีภูมิธรรมในใจ ฉะนั้น มีภูมิธรรมในใจท่านเอาตัวรอดได้ ท่านยังคร่ำครวญ ท่านยังเสียใจนะ เรายังมีกิเลสเหลืออยู่ ยังต้องการคนขึ้นนำอยู่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็จะปรินิพพานอยู่ในคืนนี้ คร่ำครวญ ร้องไห้ เสียอกเสียใจนะ แล้วคร่ำครวญนะ พวกมัลลกษัตริย์ เวลาเมาไฟองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นลูกศิษย์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะนิพพานในคืนนี้ ดวงตาของโลกจะดับลงในคืนนี้

กษัตริย์สมัยพุทธกาลนะ เขามีสิ่งใดเขาจะส่งคนไปปรึกษาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อชาตศัตรูจะตีกษัตริย์ลิจฉวี ตีไม่ได้เพราะเขามีสามัคคีธรรม นี่ไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าจะเข้าไปตีเขาจะตีเขาได้ไหม? องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามพระอานนทนี่ว่าที่เราบอกเขาไว้ ครุกรรมที่ให้เราให้ประชุมกัน ให้หมั่นทำเขายังรักษาอยู่หรือเปล่า ถ้าเขายังรักษาอยู่ ตืออย่างไรก็ไม่แตก นี่ทุกคนมีปัญหา มีความทุกข์ มีสิ่งใดจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วคืนนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตายแล้ว นี่มัลลกษัตริย์ คร่ำครวญ ดวงตาของโลกมันจะดับลงอยู่แล้ว พระอานนทนี่ร้องไห้

นี่พูดถึงศาสดา มันจิตใจที่ไม่มีกิเลสมันสูงส่งอยู่แล้ว แต่พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก แต่มีกิเลส มีกิเลส นี่มีกิเลสแต่ก็ต้องผูกพันไว้ รักไว้ นี่เราพูดอย่างนี้ให้คัดเลือก ให้คัดแยก สิ่งใดเป็นประโยชน์ สิ่งใดเป็นประโยชน์กับเรา สิ่งใดดีขึ้นไป เพราะมันเป็นปัญหาโลกแตก เห็นไหม มันเป็นปัญหาโลกแตกเรื่องในครอบครัว ผลของวิญญูะ นี่วิญญูะเป็นอย่างนี้ มันวิบากกรรม วิบากของกรรมของคนแต่ละคน แล้วเขาพูดกัน นี่พระในบ้านๆ เรารู้ว่าพระในบ้าน เราก็เข้าใจ แต่พระในใจนี่สิ ในใจที่มันจะเป็นพระ พระในใจนี่ ใจที่จะเห็นพุทธ โข เห็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

เราเกิดมาเพราะอะไร? เพราะพ่อแม่เราก็มีปู่ ย่า ตา ยาย พ่อแม่เราก็มีพ่อแม่เหมือนกัน เราก็มีพ่อแม่เหมือนกัน แล้วถ้ามีครอบครัว เราก็มีลูกเหมือนกัน เราจะบอกว่ามันเท่ากัน นาฬิกามันเดินไป ๒๔ ชั่วโมงมันเท่ากัน วิญญูะ ชีวิตเป็นอย่างนี้ ปู่ ย่า ตา ยายก็เกิดมา เกิด แก่ เจ็บ ตาย พ่อ

แม่เราก็เกิด แก่ เจ็บ ตาย เราก็จะเกิด แก่ เจ็บ ตาย ถ้ามีครอบครัว ลูกก็จะมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย เห็นไหม ไม่มีอะไรต่างกันเลย แต่ถ้าหาพระในใจเจอ หาพระในใจเจอ นี้จะแตกต่าง ความแตกต่างอันนี้มันจะเป็นประโยชน์กับเรา

ฉะนั้น ปัญหานี้มันเป็นปัญหาโลกแตก ปัญหาที่ว่าไอ้ลูกจะบวชพ่อแม่จะไม่ให้ ไอ้พ่อแม่อยากจะให้ลูกไปบวช ลูกมันก็ไม่ยอมไป ไอ้ลูกคนไหนมันเกินนะ พ่อแม่ก็ยื่นให้มันไปบวชมันก็ไม่ไป ไอ้ลูกที่มันจะไปบวช พ่อแม่มันก็ไม่ให้ พ่อแม่ก็ไม่ให้ลูกมันไปบวช ไอ้ลูกจะไปบวชพ่อแม่ก็ไม่ให้ ไอ้ลูกไม่ยอมไป พ่อแม่ก็พยายามไถมันไปมันก็ไม่ไป มันเป็นปัญหาโลกแตก นี้วิบากกรรม วิบากกรรมของคน กรรมเก่า กรรมใหม่ กรรมใหม่คือกรรมปัจจุบัน กรรมปัจจุบันเราทำอย่างไร ทำประโยชน์กับเรา

ถ้ากรรมปัจจุบันใช้สติปัญญาแยกแยะ แล้วหาประโยชน์ ปัจจุบันนี้ถ้ามีเหตุจำเป็นเราทำหน้าที่ปัจจุบันหน้าที่เฉพาะหน้าที่ให้สมบูรณ์ แล้วไม่เสียใจทีหลัง แล้วถ้ามันเสร็จสมบูรณ์แล้ว ถ้าเรามีวิบากกรรมอย่างนี้ จนกว่าเสร็จหน้าที่ในเฉพาะหน้าที่สมบูรณ์แล้ว เราจะไปบวชมันก็ไม่สาย แต่ถ้ามันพูดถึงหน้าที่ปัจจุบันละถ้าละทิ้ง ไปบวชแล้วมันก็ไปคิด ไปวิตกกังวล แล้วกิเลสมันสุดยอด มีอะไรที่เป็นภาระมันกระทั่งจนล้มเลยละ

ฉะนั้น ถ้าไปบวชมันจะมีปัญหาใหม่ ฉะนั้น ทำหน้าที่ปัจจุบันให้สมบูรณ์ แล้วจะบวชข้างหน้าไม่เสียหาย แล้วพอบวชแล้วขอให้ทำให้จริงให้จัง แล้วถ้ามันได้พระในใจแล้วเราจะสาธุด้วย สาธุว่าสิ่งนั้นมันเป็นประโยชน์กับบุคคลคนนั้น เอวัง